

Ernest Thompson Seton:

Zgodba zajca z bombažastim repkom

Zajčji otroci nimajo stalno določeni čas za učne ure, oni se vedno uče. Iz-bira učne snovi zavisi namreč popol-noma od važnih okoliščin in pogosto se pokaže potreba pouka prej, ko bi kdo slutil. Mati in sin sta se podala k

popoldanskemu počitku na ta mirni kraj, a nista bila dolgo tam, ko sta nenadoma začula svarilni klic vedno pazljive šoje, ki je takoj napotil mater zajko, da je dvignila nos in ušesa ter pritisnila rep k sebi. Tam v močvirju se je pojavil Olifantov veliki črno in belo lisasti pes in mahal jo je naravnost proti njima.

»Potuhni se,« je velela stara, »jaz pa stečem in ga naučim kozjih molitvic.« Odvihrala je in brez strahu prekrizala psu pot.

»Hov, hov,« je vneto lajal pes, ko je drvel za Strganuhljevo materjo. Toda ta ga ni pustila v nevarno bližino, pač

pa ga je zvodila tja, kjer so ga do krvi razpraskali milijoni ostrih trnov, dokler mu niso bila nežna ušesa vsa razpraskana. H koncu je speljala nerodneža v gosto poraščeno ograjo iz trnaste žice, kjer je zasledovalec dobil tako globoko rano, da je tuleč od bolečin zdirjal domov. Potem je opisala zajka med tekom še dvojno zanjko in razne druge umetne zavoje, da bi bolj zabrisala svojo sled, za slučaj, da bi se pes še vrnil, a nato se je podala nazaj k svojemu Strganuhlju. Našla ga je vzravnano čepečega na zadnjih nogah. Močno je izbuljil oči in radoved-

no je stegoval in zavijal vrat, da je mogel bolje opazovati ta zanimivi šport.

Ta sinova neposlušnost je tako razpalila staro, da mu je z zadnjo nogo tako prismolila, da se je čez glavo prekucnil v blato

Nekega dne, ko sta se gostila zajca v bližini detelje, pristrelili nenadoma iz zraka neka rdečerepata kanja med nju. Da bi se nekoliko ponorčevala iz ubogega mišarja, je zajka udarila z zadnjimi nogami ob tla in potem šele pobegnila pod trnje, posajeno vzdolž stare gozdne steze, kamor ji ropar seveda ni mogel slediti. Bila je to glavna zvezna pot med gošavjem ob potoku in dračjem z imenom »Pečno trstje«. Čez pot so rastle nekatere rastline plezalk in zajka jih je pričela griziti in odstranjevati, ali ne da bi medtem spustila mišarja iz oči. Strganuhelj jo je nekoliko časa opazoval, potem pa stekel nekoliko naprej in pregriznil nekaj vitic, ki so nižje spodaj zapirale stezo. »Tako je prav,« je dejala mati, »glej, da bodo poti za beg vedno proste, kajti dovolj pogosto jih boš potreboval. Pazi, da ne bodo preširoke in da se ne zarastejo. Skrbno pregrizi vse vitice, pa boš nekega dne vedel, da si si pregriznil zanke.«

»Kaj pa je to?« je radovedno vprašal Strganuhelj in tedem ko se je praskal z levo zadnjo nogo po desnem uhlu.

»Zanka,« je razlagala mati, ko je naglo pogledala sedaj zelo oddaljenega mišarja, »zanka je neka reč, ki je zelo podobna plezalkam, toda ne raste in je nevarnejša kakor vse roparske ptice sveta; kajti dan in noč leži skrita v bežnih poteh, dokler dobi nekoč priliko, da te ujame.«

»Menda vendar ne misliš, da bi mene vjele?« je vprašal Strganuhelj z vso domišljavostjo svoje mladosti, ko se je dvignil na konce prstov, da si je popraskal bradico in brke visoko zgoraj na gladki skorji mladega drevesca. Strgan ni vedel, zakaj to dela. Mati njegova na je videla in poznala to znamenje slično tistem, ko dečki spremene svoj glas. Ona je vedela, da njen mali ni več dete in da postane kmalu dorasel zajec.

V.

Nek tajinstven čar tiči v tekoči vodi. Kdo ne ve in ne občuti to vedno znova? Brez bojzani grade gradbeniki železniške nasipe skozi obsežna močvirja in ribnike, da celo skozi jezera, toda največjo pažnjo posvečajo najmanjšemu potočku. Teга skrbno pregledajo od vseh koncev, poiščejo mu smer,

pot in želje ter mu puste svobodno pot. Od žeje izmučeni potnik v sončni puščavi polni strupenih hlapov se skrbno ogne vsaki zaraščeni stoječi vodi. Ko pa najde slednjič mesto, kjer se vije srebrnočista tanka črta žive vode skozi pustinjo — tedaj se sklone k njej in ves srečen se je nasreba novega življenja.

Neka tajinstvena sila tiči v sveži žuboreči vodi, in ni je zle čarovnije, ki bi mogla uničiti to tajno moč. V največji nevarnosti in sili prinaša pomoč in odrešenje. Sleherno svobodno gozdno bitje se zateče pod njeno čarobno zaščito, čim mu je neutrudljivi smrtni sovražnik za petami. Kadar je preganjana žival na kraju svojih moči, kadar ji ne pomaga več nobena zvijača, takrat jo vodi neki dobri angel k vodi, k veselo žuboreči živi vodi, in zažene se vanjo ter sledi njenemu hladačemu toku, da more potem nazaj v log vsa prerojena in polna svežih moči.

Nek skrivnostni čar tiči v živi vodi. Kadar pridrve lovski psi do te zapreke, se morajo ustaviti in potem čakajo in iščejo okrog, a iščejo zaman. Sled je izginila v svežem veselem potoku in ubogo preganjano bitje je svobodno. To je bila ena izmed velikih skrivnosti, ki se jih je naučil Strganuhelj od svoje matere. — »Za divjim rožnim grmom je voda tvoj najboljši prijatelj.«

Bilo je neke sonarne noči v avgustu, ko je vodila mati sina skozi lesovje. Pred Strganom se je svetlikala materina snežnobela blazinica iz bombaža. Ta mu je bila vedno svetiljka vodnica, ki je ugasnila le tedaj, če se je zajka ustavila in se na blazinico usedla. Tako sta čas dirjala, čas postala in prisluškovala, dokler nista dospela do ribnikovega brega. Visoko zgoraj v vejavi so peli ptiči svojo uspavanko. Daleč zunaj je čepela v globoki vodi mastna žaba na nekem pogreznjenem deblu. Hladna kopel ji je segala do brade, ko se je napihovala in pela svojo najmilejšo pesem.

Dalje prihodnjič.

Vsevolod Mihajlovič Garšin:

Žaba popotnica

Živela je nekoč na svetu žaba-regljača. Živela je v mlaki, lovila komarje in muhe, spomladi glasno regljala skupaj s svojimi tovarišicami. In vse svoje življenje bi tako srečno preživela — seveda, če je ne bi štorklja požrla. A zgodilo se je z njo nekaj nenavadnega.

Sedi nekoč na trsu, ki je močel iz vode, in se naslaja nad toplim, drobnim dežkom.

— Ah kakšno prekrasno deževno vreme je danes! — je mislila. — Kako prijetno je res živeti na svetu!

Dežek je rosil na njeno pestro, sveče se glavico, deževne kapljice so ji polzele po trebuščku in po šapicah, in to ji je neznansko dobro delo tako dobro, da je skoraj-skoraj zakvakala. A k sreči se je spomnila, da je biló že jeseni, in da jeseni žabe ne regljajo, — za to je spomlad, — in da bi zaregljavši utegnila izgubiti svoje žabje dostojanstvo. Zato je raje molčala in se naslajala naprej.

Nenadoma je zaslišala v zraku tenke, piskajoče, pretrgane glasove. Je vrsta rac: kadar lete, tedaj njihova krila, sekaje zrak, kot da bi pela ali požvižgavala; fju-fju-fju-fju- se čuje v zraku, kadar lete visoko nad vami jate teh rac, čeprav njih samih niti ne

vidiš — tako visoko lete. To pot so race opisale ogromen polkrog, se spustile in sedle kot nalašč v to mlako, kjer je živela naša žaba.

— Kra, kra! — je zagagala ena izmed njih. — Daleč nam je še leteti, treba bo kaj za pod kljun poskrbetil!

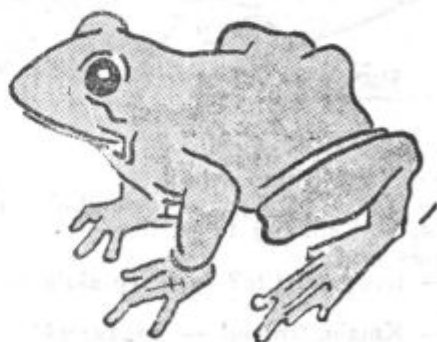
Žaba se je takoj potuhnila. Čeprav je vedela, da se je race ne bodo lotile, nje, tolste in velike regljače, a vendar, za vsak slučaj se je le skrila. Po kratkem premišljevanju se je pa le odločila pomoliti iz vode svojo debelooko glavico: nad vse rada bi vedela, kam neki lete race.

— Kra, kra! — je zagagala druga race: — hladno postaja! Hitro na jug! Hitro na jug!

In vse race so glasno zavreščale v znak odobravanja.

— Gospe race, — se je predrznila žaba, — kaj je to jug, kamor letite? Oprostite mi, prosim, da vas nadlegujem.

In race so jo obkolile. Odkraja so se

jim malo sline cedile ob misli, da bi si jo privoščile, a vsaka izmed njih je pomislila, da je žaba prevelika in da je ne bi bilo mogoče spraviti po grlu. Tedaj so vse hkrati začele, mahaje s krili:

— Lepo je na jugu! Zdaj je tam to-

plo! Taka imenitna, topla močvirjal
Kakšni črvički! Lepo je na jugul!

Tako so kričale, da so žabo skoraj
oglušile. Komaj-komaj jih je pripravila,
da so utihnile, in prosila je eno iz-
med njih, ki se ji je zdela debelejša
in umnejša od vseh naj ji pojasni, kaj
je to jug. In ko ji je ta pripovedovala
o jugu, se je žaba lotevalo navduše-
nje, nazadnje je pa vendarle še poba-
rala, kajti bila je previdna:

— A komarjev in muh je kaj tam?

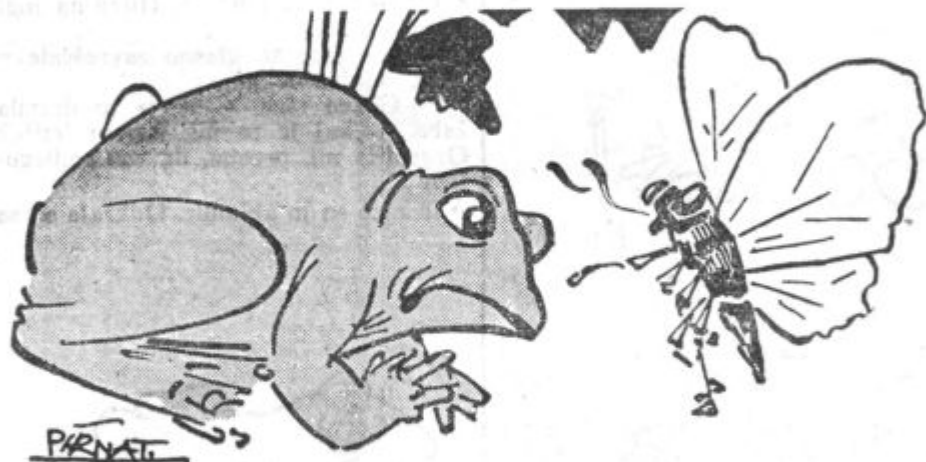
— O! Celi rojil! — je dejala raca.

— Kva! — je rekla žaba in se takoj
ozrla, ni li kje blizu kake tovarišice,
ki bi jo utegnila slišati in obsoditi ra-
di regljanja jeseni. Nikakor si ni mo-
gla kaj, da ne bi zakvakala vsaj en-
krat:

povsem pripravile na let, ko se nena-
doma iz vode pod trsom, kjer je prej
sedela, pokaže njen gobček, in izraz
tega gobčka je bil vesel, kot žabji bolj
biti ne more.

— Našla sem, našla! — je zmago-
slavno zaklicala. — Naj dve izmed
vas vzemo v kljun šibo, jaz se je na
sredi oprimem. Ve boste letele in me
nosile. Samo gagati ne boste smele,
jaz pa ne regljati, in vse bo šlo kot po
loju.

Dasi molčati in vleči čeprav lahko
žabico tritisoč vrst daleč ni bog ve
kakšno zadovoljstvo, vendar je njen
domislek spravil race v tako navduše-
nje, da so soglasno sprejele njen pred-
log. Sklenile so izmenjavati se vsaki
dve uri in ker je rac bilo, kot pravi

— Vzemite me seboj!
— Ta je pa lepa! — je vzkliknila
raca. — Kam naj te pa denemo? Saj
nimaš krill!

— Kdaj odletite? — je vprašala ža-
ba.

— Kmalu, kmalu! — so zavreščale
vse race. — Kra, kral kral kral Hlad-
no je tu! Na jug! Na jug!

— Samo pet minut premisleka mi
dajte, — je prosila žaba: — takoj se
vrnem, verjetno se kaj pametnega do-
mislim!

Štrbunknila je s trsa, na katerega
je bila znova zlezla, v vodo, se zarila
v blato in se globoko zakopala vanj,
da je nihče ne bi motil pri razmišlja-
nju. Pet minut je minilo, race so se že

uganka, toliko in še enkrat toliko, in
še dvakrat toliko, in še štirikrat toli-
ko, žaba je bila pa samo ena, ni pri-
šla vsaka prevečkrat na vrsto. Našle
so lepo, trpežno šibo, dve raci sta jo
vzeli v kljun, žaba se je z gobčkom
obesila na sredo in vsa jata se je dvig-
nila pod nebo. Žabi je kar sapo jema-
lo od strašnih višin, koder so leteli.
Razen tega raci nista leteli skladno
in zato je šibo ves čas stresalo. Ubogo
žabo je premetavalo v zraku kot list
papirja, in z vso silo je stiskala če-
ljusti, da se ne bi odtrgala in treščila
na zemljo. Vendar se je kmalu priva-
dila svojega položaja in začela se je
celo razgledovati. Spodaj so se naglo
vrstila polja, travniki, reke in gore,

kar ji je bilo pa precej težko opazovati, kajti viseč na šibi je gledala nazaj in malo navzgor, vendar je nekaj le ujela. In vesela je bila in ponosna.

— Viš, kako sijajno sem jo iztuhtala! — si je dejala sama pri sebi.

A race so letele v klinu za prvo vođečo dvojico, kričale in jo hvalile:

— Presneto pametna glava ta naša žabica, — so se pogovarjale: — še med racami bi malo takih našel.

Komaj se je premagovala, da se jim ni zahvalila za poklon, a spomnila se je, da bi odprši usta treščila iz strašne višine, in zato je še krepkeje stisnila čeljusti in sklenila trpeti. Tako je prebila ves dan: race, ki so jo nosile, so se med letom izmenjavale spretno zgrabivši šibo. To je bilo strašno: ne le enkrat žaba skoraj da ni zakvakala od strahu, a treba je bilo imeti prisotnosti duha, in te je ona imela. Zvečer se je vsa družba ustavila v nekem močvirju. Z zarjo so se race z žabo znova odpravile na pot; ta dan se je popotnica, da bi bolje videla kaj se godi med potovanjem, oprijela šibe z glavo in hrbtom naprej in trebuščkom nazaj. Race so letele nad požetimi polji, nad porumenelimi gozdovi in nad vasmi, polnimi žita v skednjih. Odondod se je slišala človeška govornica in pokanje cepcev, s katerimi so mlatili rž. Ljudje so gledali na jato rac in opazivši na njej nekaj nenavadnega, kazali nanjo. In žabi se je strašno zahotelo leteti bliže zemlji, pokazati se in poslušati kaj govore o njej. Na naslednjem oddihu je prosila:

— Kaj ne bi mogle leteti malo niže? V glavi se mi vrti od višine in bojim se, da mi iznenada ne bi prišlo slabo.

In dobre race so ji obljubile, da bodo letele niže. Naslednjega dne so letele tako nizko, da je bilo razločno slišati govornico:

— Glejte, glejte! — je kričala otročad v prvi vasi, — race neso žabo!

— Glejte, glejte! — so se čudili v drugi vasi odrasli: — kakšno čudo!

— Bog ve, ali vedo, da sem si to izmislila jaz in ne race? — je zaskrbelo žabo.

— Glejte, glejte! — so kričali v tretji vasi. — Kakšno čudo! Kdo je bil neki tako bister, da si je to izmislil?

Tedaj žaba ni mogla več odoleti

skušnjavi, in pozabivši na vso previdnost, zakriči na ves glas:

— To sem bila jaz! Jaz!

In s tem krikom se je prekopicnila in strmoglavila na zemljo. Race so od strahu zakričale; ena je hotela ubogo sopotnico v padu preprečiti, pa jo je zgrešila. Žaba, opletajoč z vsemi štirimi, je z vrtoglavo brzino padala na zemljo. A ker so race letele precej hitro, zato ni treščila naravnost na kraj, nad katerim je zaregljala in kjer je bila trda cesta, ampak precej naprej, kar je bila zanje veliko sreča, kajti štrbunknila je v umazan bajar koncem vasi.

Kmalu je pogledala iz vode in takoj spet z vnemo na ves glas zaregljala:

— To sem bila jaz! Jaz sem si to izmislila!

A okoli nje ni bilo žive duše. Preplašene po nenadnem pljuskju so se vaskne žabe vse poskrile. Ko so se polagoma opogumile in pokukale ven, so z začudenjem gledale neznanke.

In pripovedovala jim je čudno zgodbo o tem, kako je mislila vse življenje in nazadnje iznašla nov, nenavaden način potovanja na racah; kako je imela svoje lastne race, ki so jo nosile, kamor se ji je zahotelo; kako se je mudila na jugu, prekrasnem jugu, kjer je tako lepo, kjer so taka imenitna, topla močvirja in kjer je toliko muh in vsake druge tečne golazni.

— Prišla sem malo pogledat k vam, kako živite, — je rekla. — Do spomladi ostanem pri vas, dokler se ne vrnejo moje race, ki sem jih zdaj ostavila.

A race se nikoli niso vrnille. Mislile so, da se je žabica raztreščila na zemlji, in zelo jim je bilo hudo po njej.

Prevedel G. J.

Prevzeta graščakinja

Valpurga je imela bogate starše. Ti pa so ji bili umrli in zdaj je imela sama vse premoženje ter stanovala v prekrasnem gradu. Nekega dne je prišla Urška, hčerka revnega zidarja, v grad z novico: »Moj oče je na smrt bolan in vas prosi, da bi proucejši prišli k njemu, zakaj sporočiti vam hoče nekaj zelo važnega.«

Graščakinja je ošabno odgovorila: »Kaj neč mi bo povedal reven zidar? Kar lepo domov pojdi, zdaj nimam časa!« Kmalu nato je Urška pritekla brez sape in rekla: »Gospa, vi morate na vsak način priti k mojemu očetu. Vaša pokojna mati je dala v vojni dobi zazidati poln lonec zlata. To bi vam moral povedati moj oče, ko bi dopolnili dvajset let. Ker pa je tako težko bolan, da bo prav gotovo umrl, bi vam rad to zdaj povedal.«

Na te besede je prevzeta graščakinja pustila vse vnemar in hitela v revno koč. Toda, bilo je prepozno, zakaj ubogi zidar je bil že mrtev. Prevzeta graščakinja je pustila preiskati vse zidove, toda vse je bilo zaman, zlata ni bilo! Vse življenje jo je peklo in grizlo, ker je žalila ubogega starega moža in samo sebe pripravila ob bogati zaklad.

Iz češčine R. D.

Valjhun:

Dekle je šlo na trg...

Mati je imela zelo hčer, tako je bila zala, da je najrajši sama sebe v ogledalu ogledovala. Pa je bila tudi pridna: vsako jutro je zadela čebrič mleka na glavo in ga nesla v trg. O, kako se je napravila! Črn modre je oblekla, koralde je obesila okrog vratu. Gre nekoč takole v mesto — poln čebrič na glavi, žameten modre okrog života — pa stopa kakor kraljična in računa in premišlja:

— Aha, zdajle pridem na trg, to mleko prodam in si kupim kokoško. Krmila bom kokoško, da mi do pomladi nanesa jajec, potem bo izvalila piščančke, čiv, čiv... Prodala bom kokljo s piščanci vred na trgu, potem kupim ovčico. Tako bom na pomlad imela ovco in jagnje. Oboje prodam pa kupim teličko. Tako jo bom pasla, da bo dobila teletka, beee... Spet pojdem na sejem, prodam kravo in tele, — no, to bo zadosti. Z zlatim denarjem si kupim prekrasno obleko. Še sosedova, trgovčeva ne bo imela lepše!... Takšno si kupim in pojdem na božjo pot in ženini iz devetih fara bodo rekli: »Tole si vzamem za ženo!... Oh, ne, oh ne, jaz se pa kar tako možila ne bom, izbirala bom in hodila ošabno kakor puran...

V teh mislih in v taki besedi se začne zala devojka resnično gorastiti na poti in stopica kakor našopirjen puranček.

Tedaj stopi iz grmovja knez Ivan, bil je na preži na jesenskem lovu.

»Lej jo, kaj je s teboj dekle, da hodiš kakor po jajcih! Mar si v petah otekla, da stopaš po prstih!«

Dekle se tako prestraši, res, tako se prestraši, da ji čeber smukne z glave in se mleko po tleh razlije, seveda.

— Na, pa je nesreča tu, — reče zala deklina in od žalosti zahlipa: — Konec je mojega bogastva! Kar sem spotoma prigospodarila, vse je zdaj črna zemlja požrla. Pa še ta sramota povrh, da sem si žametni modre poškopila!

— Nikar ne jokaj — jo tolaži knez Ivan — ali se izplača zavoljo enega samega čebrička mleka?

— Saj mi ni za mleko — joče deklina — marveč me grize, ker bo spet sosedova, trgovčeva imela lepšo obleko, kakor jaz, uhuhuuu!...

Naš novi natečaj

Dragi Jutrovčki!

Mnogo vas je, ki stalno živite v Ljubljani, mnogo vas je pa tudi takih, ki ste že večkrat obiskali Ljubljano. Vam je torej namenil stric Matic posebno vprašanje:

»Kaj mi je v Ljubljani najbolj všeč?«

Tisti, ki stalno živite v Ljubljani, hodite dan za dnem po ulicah, in stric Matic bi rad vedel, ali gledate z bistrimi očmi okoli sebe. V svojem spisu lahko tudi poveste, kateri ljubljanski spomenik vam je najbolj všeč, katera zgradba, kateri del mesta itd. Kdor je bil že v muzeju, lahko tudi o muzeju kaj napiše, na primer, kaj ga je tam najbolj zanimalo ali katera slika v Narodni galeriji mu je bila najbolj po godu itd.

Ostali Jutrovčki, ki pa Ljubljanec ne poznajo tako dobro, naj nam pa povedo, ali si želijo v novem letu kakšne izpremembe pri »Mladem Jutru«. Odkrito naj napišejo, kaj jim je v našem listu všeč in kaj ne, česa pogrešajo, kakšne sestavke najrajši bero, kateri natečaj v letošnjem letu jim je bil najbolj po duši itd. Ne dobričajte se stricu Matju, odkrito povejte svoje mnenje. Kdor v našem listu kaj pogreša, naj vse natančno pove, stric Matic se bo oziral na njegove želje. če bo količkaj mogoče.

Tistim, ki bodo poslali najboljše sestavke, je stric Matic namenil deset lepih mladinskih knjig. **Deset najboljših spisov bomo nagradili. Vse dobre spise bomo objavili.** Pišite razločno, s črnilom, na čeden papir in samo na eno stran lista. Vsak naj se podpiše s krstnim in rodbinskim imenom in naj navede razred in šolo, ki jo obiskuje. Sestavki morajo biti kratki. **Natečaj bomo zaključili v božični številki in tedaj bomo tudi objavili imena nagrajencev.** Dotlej vas vse srčno pozdravljamo in vam želimo obilo uspeha!

Uredništvo.

Križanka „Divji petelin“

Vodoravno: 2. odhod proti volji drugih; 4. srbski kralj (1243.—1276.); 6. sport; 8. višinski užitek; 9. dr. Lahova pripovedka; 10. pijača starih Slovanov; 11. turški mogotec.

Navpično: 1. planinska oprema; 2. radost Cvetnice; 3. glasbilo; 5. orodje; 7. prenašalec vesti; 8. obrambni izrastek; 9. pritrtilnica.

Manko G.

Boj

Dva borilca »velikana«
bijeta se na dvorišču,
na dvorišču v senci hruške
brez kanona in brez puške.
Ah, prehuda ta je bitka
boj junaških petelčinkov,
a junaka — korenjaka
ne odmakneta koraka.
Eden plane, drugi skoči,
s kljunom kavzne ga po glavi,
kakor kača v jezi piha —
boj se bje brez oddiha.
Zdaj v oči strmita smelo,
se okoli zavrtita —
»Mri!« zaključa kocklja-mati
boja konec je med brati.

Manica :

Janček vprašuje

Pretečeni mesec sem preživljala svoj službeni dopust. Pri tej priliki sem se mudila par dni v neki gorenjski vasi. Tam sem bila priča pogovora med materjo in njenim malim sinkom Jančkom, ki ga vam otroci, zapišem tu x zabavo.

Janček: (pred njim skleda z mlekom). »Mama, jelite, to mleko je od naše krave belke?«

Mati: »Da Janček, od belke jel.«

Janček: »Mama, ali je vsako mleko belo?«

Mati: »Seveda!«

Janček: »Pa to ni prav. Od črnih krav bi moralo biti mleko črno. Mama, zakaj imajo tudi črne krave belo mleko?«

Mati: »Ne vprašuj tako neumno! Naj bo krava črna, siva ali pisana, mleko je vedno samo belo!«

Janček: »Mama, ali so tudi kurja jajca vedno samo bela?«

Mati: »Tudi!«

Janček: »Pa zakaj pisane kokoši ne znesejo pisanih jajc?«

Mati: »To je pač tako, kakor z mlekom. Zdaj pa utihni že enkrat!«

Janček: »Zakaj pa naš muček ne znese nobenega jajca?«

Mati: (nevoljna) »Čenčal!«

Janček: »Pa zakaj, mati?«

Mati: »Zato ker — ker si neumen!«

Janček: »Pa zakaj sem neumen?«

Mati: (huda) »Zato ker si! Zdaj imam pa dosti!«

Janček: »Mama, kaj imate dosti?«

Mati: »Tebe imam dosti, tebel! Alo, takoj spat!«

Prijela je Jančka za čop in moral je v posteljo. Zanimivega pogovora med preprosto materjo in sinkom je bilo nato seveda konec.

Rešitev kvadrata IV

1. gumb; 2. akor; 3. moda; 4. brat.

Rešitev križanke

Vodoravno: 1. Korotan, 2. sol, 3. sirup, 4. Luter, 5. par.

Navpično: 1. Korotan, 2. sirup, 3. sol, 4. Luter, 5. pas.